

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ 7^{ον} ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁρθίος ἐν τῷ μαγειρείῳ ὑπὸ τὸν λαμπτήρα, ὁ ἀτυχὴς ἤνοιξε τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐφαίνετο μὴ προσέχων εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἀλλ' ἔβλεπε καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτοῦ κινήσεις.

Εἶδεν αὐτὸν κλείοντα τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀφίνοντα τὴν κεφαλὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους μετ' ὕψους ἀπελπισίας. Ἐτριψεν εἰς τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ στήθος του.

— Τῷ ἀγγέλλει τὸν γάμον της, ἐσκέφθη ὁ Ἰάκωβος.

Ἰδοὺ τί ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ἔγραψε :

«Κορεντίνε,

•Θέλω νὰ σὲ ἴδω καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ τελευταίαν φορὰν ἰσως. Αὔριον τὴν μίαν ὥραν εἰς τὸ σύνθηδες μέρος.

«Καικιλία.»

— Θὰ ἔλθῃς νὰ κοιμηθῇς; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Κορεντίνος τὸν ἀδελφόν του.

— Δὲν νυστάζω. Θὰ μείνω ἐδῶ. Ἀναπαύσου σύ, ἂν εἴμπορῃς.

Ὁ Κορεντίνος ἀνῆλθε μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἦν βεθυισμένος εἰς σκέψεις ἐν τῷ σκότει. Οἱ τελευταῖοι ἄνθρωποι μόνον ἔρριπτον περὶ αὐτὸν ὑπέρυθρον φῶς· ὁ λαμπτήρ εἶχε σβέσθῃ.

Ἦκουσε ψίθυρον γυναικείου φορέματος εἰς τὴν κλίμακα καὶ τὰς θύρας ἐπανακλειομένας μετὰ προσοχῆς.

Εἶτα ἡ Ἀγνή κεκαλυμμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν εἰσῆλθε χωρὶς φῶς εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐνῶ διήρχετο πλησίον τοῦ Ἰακώβου, οὗτος ἐσταμάτησεν αὐτήν.

— Ποῦ πηγαίνεις; τὴν ἠρώτησεν.

— Ἡ νεανὶς ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου, συνηλθεν ὅμως ταχέως ἐκ τοῦ φόβου.

— Πηγαίνω νὰ πνιγῶ, ἀπήντησεν.

Ὁ Ἰάκωβος ἔσυρεν αὐτὴν πλησίον του.

— Νὰ πνιγῇς. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου! Νέα, ὦραία! Τὸ σκέπτεσαι; Διατί;

Ἡ νεανὶς τότε διηγήθη εἰς τὸν ἀδελφόν της τὰ πάντα.

Τὴν τρίτην πρωΐνὴν ὦραν ὠδήγει αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀφοῦ πρότερον ἐξώρκεισεν αὐτὴν νὰ ζήσει.

— Ἄν ἄλλοι ἦναι ἔνοχοι, σὺ δὲν εἶσαι, δυστυχισμένη κόρη, εἶπεν αὐτῇ. Ἐχε ὑπομονήν! Ἦσο πτωχή, θὰ γείνης πλουσία! Σὲ κατεφρόνησαν, θὰ σὲ ἐκτιμῇσουν. Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σὲ κατεσύντριψαν, θὰ रिφθῶσιν εἰς τοὺς πόδας σου.

Ἡ Ἀγνή ἠτένιζεν αὐτὸν ἀνῆσυχος οὐδὲν ἐννοοῦσα.

Ὁ Ἰάκωβος ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν καὶ τὴν ἡσπάσθη.

— Κοιμήσου, εἶπεν αὐτῇ ἀπερχόμενος.

Καὶ κατελθὼν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του.

— Θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν, διανοεῖτο, ἀλλὰ δὲν λυποῦμαι. Μετὰ δέκα ἔτη θὰ ἦναι ἑκατομμυριούχος καὶ θὰ λέγωσιν: Ἦτο ἄγριος, ἀλλὰ μᾶς ἠγάπα!

•Καὶ ἐμὲ ποῖος μὲ ἀγαπᾷ; Δὲν εἶμαι ὠραῖος, οὔτε εὐγενὴς οὔτε εὐφυής! Ἀλήθεια, δεσποσύνη δὲ Φοντερόζ; Θὰ ἴδωμεν ὅμως. Ἐγὼ ὁ λύκος θὰ σὲ καταφάγω καὶ θὰ τιμωρηθῶ μόνος μου. Θὰ ἐκδικηθῶμεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

ΙΖ'

Οἱ λογαριασμοὶ τοῦ κύρ Μαλό.

Τὴν ἐπιούσαν, λίαν πρωΐ, ὁ ἐπιμελητὴς Μαλό Βρικεβέκ, ζητηθεὶς ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου Σωσσάνης, μετέβη εἰς τὸν πύργον.

Ὁ ἐπιμελητὴς ἐξεπλάγη ὅτι ἡ Καικιλία ἀνέμενεν αὐτὸν τόσον ἐνωρὶς παρὰ τὴν συνήθειάν της.

Οὐδέποτε ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ἐξήταζεν αὐτόν· οὐδέποτε αὕτη ἀνεμίχθη εἰς τὰ οικονομολογικά.

— Τί νὰ μὲ θέλῃ ἡ δεσποσύνη, διανοήθη ὁ κύρ Μαλό ζῶν τὸ μέτωπον.

Ἦν ἀνῆσυχος διὰ τοῦτο φοβούμενος μὴ εὑρεθῇ εἰς δυσχερῆ θέσιν ἐνώπιον τῆς ἐνηλικιωθείσης ἤδη νέας αὐτοῦ κυρίας.

Ἡ Καικιλία ἐνώπιον γραφείου καθημένη ἅμα ἰδοῦσα τὸν ἐπιμελητὴν εἶπεν αὐτῷ ζωηρῶς :

— Βρικεβέκ, σὲ ἐζήτησα διότι χρειάζομαι ἀσφαλεῖς πληροφορίες. Εἶσαι πολὺ ἀκριβὴς καὶ τακτικὸς, ἐπομένως εἶναι ἀνωφελὲς νὰ ζαλίσω τὴν μητέρα μου. Ἀπειθῶν μοι λοιπὸν πρὸς σέ, ἀλλὰ μυστικῶς, ἔννοεῖς; μυστικῶς.

Ἄν ἐν τούτοις θέλῃς νὰ εἴπῃς τί θὰ σὲ ἐρωτήσω δύνασαι νὰ καλέσῃς ὅλους τοὺς φύλακας καὶ νὰ εἴπῃς δημοσίᾳ τὰ πάντα. Ἡ ζωὴ μου δὲν ἔχει τί τὸ μυστηριώδες. Ποία εἶναι ἡ περιουσία μου;

— Ἡ δεσποσύνη ἐννοεῖ τὴν περιουσίαν τοῦ οἴκου ἢ τὴν ἰδικήν της μόνον;

— Ἡ δεσποσύνη ἐννοεῖ τὴν περιουσίαν τοῦ οἴκου ἢ τὴν ἰδικήν της μόνον;

— Τὴν ἰδικήν μου. Ἡ τῆς μητρός μου δὲν μὲ ἀφορᾷ.

— Ἔστω.

— Λέγε, ἀλλὰ ἀκριβῶς.

Ὁ κύρ Μαλό ἐσκέφθη, ἐμέτρησεν ἐπὶ τῶν δακτύλων καὶ ἐψιθύρισε λογαριασμούς.

— Ὁ κ. μαρκήσιος ἀφῆκε πᾶν ὅ,τι τῷ ἀνῆκεν εἰς τὴν δεσποσύνην· δὲν ὑπάρχει δωρεὰ μεταξὺ τῶν συζύγων.

— Λοιπὸν λέγε, ἐπανέλαθεν ἡ νεανὶς.

— Πρέπει νὰ λογαριάσωμεν, ὑπέλαθεν ὁ Μαλό.

— Ἄς λογαριάσωμεν. Ἄλλ' οὐδὲν μοι εἶπεν ἔτι. Ὡμίλει. Ἐγὼ θὰ γράφω.

— Τρεῖς οἰκίαι ἐν Παρισίοις ἐκτιμῶμεν εἰς τρία ἑκατομμύρια μόνον, μολοντί ἀξίζουσι περισσότερον.

— Τρία, ἐπανέλαθεν ἡ Καικιλία γράφουσα τὸν ἀριθμὸν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου.

— Τὸ δάσος τοῦ Βέκ εἰς Νορμανδίαν, δύο ἑκατομμύρια, μολοντί ἀξίζει περισσότερον.

— Πέντε. Προχώρει.

— Τὰ κτήματα εἰς Κονεβέλ ἐνοικιασμένα ἀνὰ ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον.

— Ἄς γράψωμεν ἔξ.

— Ἡ περιοχὴ τοῦ Σαμδεδράκ εἰς Νιέβρ. Τέσσαρα, μολοντί ἀξίζει ἔξ.

— Ἄς γράψωμεν τέσσαρα. Ἐχομεν δέκα. Προχώρει.

— Τὸ Σαίν-Ζιλδὰς.

— Χέρσοι. Τίποτε.

— Εἶναι εὐθυνόν, εἶπεν ὁ Μαλό.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα;

— Ὁχι. Αἱ ἀμπελοὶ τοῦ Φρονσὰκ εἰς Μεδόκ. Ἐκόστισαν ἔν ἑκατομμύριον εἰς τὸν πατέρα τοῦ κυρίου μαρκησίου.

— Τίποτε. Ἡ φυλλοξήρα δύναται νὰ τὰς καταστρέψῃ, φίλε μου. Ἐτελειώσες;

— Ὁχι! Μοῦ μένουν μία δωδεκάς ἐπαύλεων εἰς Πέрс καὶ Μαίν. Δύο ἑκατομμύρια.

— Δώδεκα. Ἐτελειώσες;

— Ναί.

— Δὲν εἶναι πολὺ.

— Ἡ περιουσία τῆς κυρίας μαρκησίας εἶναι περίπου ἴση.

— Δὲν μὲ ἀφορᾷ.

— Τέλος ἔχομεν τὰ μετρητά.

— Ἀληθῶς. Πόσα εἶναι;

— Τρία ἑκατομμύρια.

— Δεκαπέντε.

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀξίζουσι περισσότερον, λέγετε λοιπὸν;

— Βεβαίως. Ἡ δεσποινὴς κατεβρόχθισε πλέον τοῦ ἐνὸς τετάρτου.

Ἡ Καικιλία εἶχεν ἐγερθῇ.

— Πῶς, πτωχέ μου Βρικεβέκ, εἶπε θέτουσα αὐτὸν ἡσύχως εἰς τὴν θύραν, ἔχομεν δεκαπέντε ἑκατομμύρια καὶ δὲν κατεστήσαμεν ἀθρώπους εὐτυχεῖς, ἀλλ' ἔχομεν ἔθροους.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐστέναξε.

— Εὐχαριστῶ, ἀρκεῖ. Μὴ εἴπῃς λέξιν. Μοὶ ἐπῆλθε μία ἰδέα καὶ σοὶ ἐζήτησα τὰς πληροφορίας ταύτας. Εἶσαι πολὺτι-